

Биљана Т. Пејровић

ЗИМА У ПЕКИНГУ

Sent: Saturday, May, 19, 2001

Subject: ЗИМА

Платонова *Гозба* беше ми у рукама када ми се попе у видокруг симпатична голобрада Половина у лежерном драп оделу, белој кошуљи, са краватом пар нијанси тамнијом од одела, лепим ангилоп драп ципелама, *Одакле се овај колега створи?*, са тегет зимском јакном у наручју, и томовима Хегелове *Историје филозофије*, па скрену иза ограда степеништа, десно, према читаоници.

Колега је л слободно?, осмехнух се и огрнух јакну око наслона столице поред твоје.

ЗНАМ ДА СЕ НЕ СЕЋАШ.

Али тек што отворих књигу појави се на вратима што повезују читаоницу са библиотеком тамнокоси младић са наочарима, па сазнах, по вољи Божјој, а без много труда да до знања дођем и ко си, и шта си, и да си ту јер спремаш дипломски. *Желео си само да је чујеш?*, и да те девојка Л. не жели више.

Утом се сетих да ми је почело предавање. *Видимо се колега*, а ти преусмери поглед одсутно кроз мене. Не могу да одредим тачно шта је тад говорило из твојих очију, али када те, сутрадан, случајно, још у Чика Љубиној сретох, *Здраво колега*, ти ми узврати нејасно и неразговорно ме гледајући, па замаче хитро у улаз иза угла.

А ево шта се збило после тог сусрета. Уђох и ја у тај улаз, и стајох онда на III спрату, у ходнику, бацајући поглед према платоу доле, и уврћући косу..., *Колегинце!*, утом ме неко позва у салу. Сала беше мала, а у њој

нас неколико, десетак можда, и један старији студент ког никада до тада не видех, необично украјене браде, главе ћелаве, и очију округлих и великих, који продорно зуре у мене. Стога, чим професор заврши, док још ни први студент не зину да постави питање, ја пођох ка вратима, међутим, и овај се упути са супротне стране стола, па ме пресрете пред самим излазом, но ми не рече ништа, већ ми гурну у руку неку педуљицу. Рукописом ни ситним, ни крупним, писаше на њој:

**Лена си, али писам сигуран да би умрла за филозофију,
или се можда варам?**

Реч *умрла* распламса атмосферу тескобе и мрака и у ваздуху, али кад креснух пибицу испред дрхтаве цигарете, спазих у дубини ходника тебе, иза пламена.

Ширио си енергију и душевни мир и ја попут месечара, кренух пут читаонице, а успут, замолих те за пибицу, *Хвала колега*, па стадох да попушим, да ти не оде, поред тебе.

Сећам се, суснежица је постајала гушћа, иза прозора. Осећала сам сигурност и снагу у твоје присуству, и била сам се већ и замислила, и загледала у даљину, утом се тргох: клуне и празне столице одражаваше се у стаклима.

Брзо снаковах ствари и појурих низ степенице, на срећу, угледах те кроз вејавицу, у Чика Љубипој. На пристојном растојању корачала сам тихо, као мачка у ниској трави, када ми се учини да си убрзао ход. Претрчао си улицу и ушао у Дом Омладине, из Македонске. Као што то бива и у покретним сликама, на семафору се упали црвено светло, и колоне аутомобила размилеше се, слично пужевима. Међутим, провукох се, док возачи трубише, па замакох и ја у улаз, но не опазих те нигде, али приметих на зиду плакат на којем писаше

6. XII У 19h АЛЕКСА БУХА ПРОБЛЕМ МОРАЛА У ХЕГЕЛОВОЈ ФИЛОЗОФИЈИ (ЦИКЛУС: МОДЕРНА ТУМАЧЕЊА ХЕГЕЛА)

те устрчах на III спрат, право у други ред, поред тебе. Коса ти беше мање кудрава, и светлија него што ми је изгледало на први поглед, профил леп, а очи сјајне, замишљене. Врат ти се доимао нежан и сатенски мек. Климнуо си главом неколико пута, толико си се био у предавачеве речи удубио. Као да си своја знања на проверу довео, и то на право место, јер све што сам тад чула звучаше умно, и у суштини, беше ми скоро сасвим неразумљиво.

Вребала сам згодан тренутак, када си устао, бејаш оптимистички насмејана, замишљена примерено, ниси ме погледао. Ишла сам полако за тобом степеницама, кораци ми заостајаше све више.

А на улицама, висина снега расла је, као у време киша водостај. Колоне аутомобила сад се вукоше, слично теретним коњима. Протрљах очи, уморна.

Сан ме је предухитрио прошле ноћи, али вечерас, сећања опет навиру из мене, попут чисте воде из извора до ког ниједна људска нога неће крочити.

Наредних дана, учила сам предано кад год сам могла, а да те ни погледала нисам, да ти приметиш. Држала сам се интелектуално, над овом или оном књигом, а следећег четвртка, у сали на III спрату Дома Омладине, над зборником *Чему још филозофија*, када си најзад ушао у салу. Било ти је још мало снега на коси, и раменима.

Удубих се одмах. Отворих и бележницу преко књиге, па записах

**Младен Долар: Проблем почетка
у Хегеловој феноменологији духа.**

Сместио си се негде у последњем реду, видела сам чим сам се окренула да човека који је седео иза мене упитам за тачно време *Пејџ минутиа до осам*. Насмејана бејаш, али не бејаш расположена: ништа се није одвијало онако како сам имала у идеји. А идеја и стварност морале су доћи на исто, једноставно, знала сам. У стварности, међутим, упркос свим мојим напорима, нимало нисам напредовала у зближавању с тобом. Био је то лош, скоро поражавајући знак.

Због хаварије на другом блоку обреновачке термоелектране, сан ме је предухитрио прошле ноћи, али вечерас, сећања опет навиру из мене, попут чисте воде из извора до ког ниједна људска нога неће крочити.

Сутрадан, извадила сам Политику из руксака, и отворила страну на којој писаше **КРОЗ БЕОГРАД**, али пре него што прегледах позоришни и биоскопски репертоар, привуче ми пажњу велики уоквирени оглас

**ШТАБ ПРИВРЕМЕНЕ ЗАЈЕДНИЦЕ ГРАДИТЕЉА
ТЕРМОЕЛЕКТРАНЕ Б-2**

**Поводом успешног завршетка радова на изградњи блока Б-2
ОРГАНИЗУЈЕ
дана 20. 12. 1985.**

**у Дому културе и спорта Обреновац,
са почетком у 19 h
ДРУГАРСКО ВЕЧЕ
посвећено растанку градитеља**

те ми хрупише на ум мисли о растанцима, другарству, о човеку као таквом..., Театротека: *Одбрана Сократова и смрт*, Народно позориште: *Мадам Батерфлај*, Балкан: *Амадеус*, Јадран: *Париз Тексас, Е, Париз Тексас бих гледала*, утом се твоји кораци кренуше приближавати степеништем. Био си ми идентично привлачан као и протеклих дана, и повуче ме снажна сила да устанем, али у тај час наиђе и професор Ж., *После Вас, колегинице!*, па скренух у ходник лево, јер сам морала да одем на семинар. Након семинара, навали се на мене колега Д. да му правим друштво, но ми пред факултетом рече, *Овде ме сачекај*, те се упути према Просветиној књижари на углу.

Чика Љубина и Кнез Михаилова беху затрпане снегом. Фонтана, налик сломљеној грани, штрчала је завејана, кроз жуто светло и застор снега посматрала сам пролазнике: умотан у шал преко лица, мушкарац телише саонице са двоје јешне деце на њима, жена се заклањаше од мећаве кишобраном, двоје шићурених..., и тада спазих тебе како излазиш из исте оне књижаре, и подижеш лагано капуљачу на јакни.

Изволи, рече ми колега Д. На корипама је писало: **Светислав Басара, Peking by night.**

Захвалих му се, и рекох да ћемо се видети увече у понедељак, и да по обичају не касни, али да сад морам да идем, јер сам се сетила како сам заборавила на нешто.

Ушао си на врата биоскопа Јадран, и стрчао доле. Ја приђох благајни, али иза стакла писаше **НЕМА КАРАТА**. Куцнух у стакло. *Све картице распродате су још у току претходне*, одговори ми благајница. Погледах у црно небо. Пахуље се спушташе као гулчије перје из бескраја.

Ни за викенд међава није посустајала, и екипе комуналних служби рашчишћавале су коловозе.

У понедељак, тачно у пола осам, чекала сам колегу Д. испред Дома Омладине. Запаљила сам једну, две, утом је наишао и Светислав Басара, колега Д. још се није појавио.

На трибини учествују Михајло Паутић, Предраг Марковић и Фрања Петриновић, прочитах, устрчах потом уз степенице.

Све до краја, писам те приметила, нити сам осећала да си у близини. Тек када сам се окренула да пропустим некога ко је желео да прође, погледао си ме благотелећим тамним очима. Девојка Л. била је поред тебе.

ЗНАМ, ЧИТАЈУЋИ САМ РЕКОНСТРУИСАЛА.

ПРОШЛО ЈЕ ОД ТАДА И ВИШЕ ОД ПЕТНАЕСТ ГОДИНА, И ЗНАМ ДА СЕ НЕ СЕЋАШ ДЕВЕТНАЕСТОГОДИШЊЕ ДЕВОЈКЕ СА ЦРНО БЕЛЕ ФОТОГРАФИЈЕ НА ЗИДУ У МОЈОЈ СОБИ КОЈА ЈЕ НА ОГЛАСНОЈ ТАБЛИ СЛУЧАЈНО ЗАПАЗИЛА КАДА ПОЛАЖЕШ ДИПЛОМСКИ, ПА ТИ ЕНЕРГИЧНО ДОХВАТИЛА РУКУ, КОЛЕГА ЧЕСТИТАМ!, ЈЕР СИ ДОБИО ДЕСЕТКУ.

ДЕВОЈКЕ КОЈА ЈЕ ТЕК КАСНИЈЕ ОТКРИЛА ДА УИСТИНУ НИКАДА НИСИ НИ БИО ПРАВИ ХЕГЕЛОВАЦ. ВЕЋ ДА СИ У СТВАРИ ПЕСНИК, ОНАЈ КОЈИ, ЦИНИЧАН ВЕЋ ПРЕМА СВИМ ЖЕНАМА, ВОЛИ ДА ЛУТА УЛИЦАМА, САМ, У ВРЕМЕ СУМРАКА, ЗИМИ, ДОК ПАХУЉЕ КРУПНЕ ЛЕБДЕ НАД ГРАДОМ, КАО ОБЛАЦИ.

Sent: Sunday, June 17, 2001

Subject: U PEKINGU

А уистину, села сам на фотелју одмакнуту сувише, *Наравно, да ће видим,*

Лейо изгледаш

а уистину, *Да ли је ово твоја јакна*, рекао си ми пред вратима, када сам кренула да те испратим, *Моја је*

а уистину, видела сам те у животу целом свега петпут, и понекад се питам, али,

иронично је што сам само једну реченицу можда погрешну изговорила, или што можда нисам изговорила ону праву,

а уистину, иронично је што сам овде већ.

а напољу, док разгранаво лето, а напољу уиркос томе,

а уистину, на место оне књиге коју сам ти посудила, коначно сам ставила Маркеса. *Сво година самоће*, уистину, нисам измислила, приче ради,

на место оне књиге коју сам држала у руци када си ушао у салу на III спрату Дома Омладине.

а уистину, прича је отпочела управо онако како сам и замислила, то је био почетак са великим П. ја сам га написала ВЕЛИКИМ, стога,

али уистину, ко си ти у ствари, чини ми се да ћу открити тек када будем прочитала,

не, али уистину, одведи ме одавде, хтела бих да сазнам,

патетична, јесам ли,

знам, али уистину, зар ми ниси говорио, и шта се збило онда,

А ШТА АКО РЕЧИ УИСТИНУ УОПШТЕ НЕМАЈУ СВРХУ, А ШТА АКО СВРХА УИСТИНУ,

не, ја хоћу да верујем, али сумња и ове вечери пада на свет,

не, али уистину, ако сам ја била девојка са уметничке фотографије која је као авет корачала улицама, ко си онда био ти, *Ја сам био њакав*, кад си ми рекао,

али уистину, ко сам онда била ја, *Желела сам само да те чујем*, кад сам ти рекла, налик теби, неко,

не, ја хоћу да верујем, али сумња и ове вечери пада на свет, ограђен зидовима.

снегу налик.